

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: T. H., zastoupeného JUDr. Petrem Rydvanem, advokátem se sídlem Liberec 2, Kostelní 10/5, proti žalovanému: Celnímu ředitelství Ústí nad Labem, se sídlem Elišky Krásnohorské 2378/24, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 17. 2. 2005, čj. 59 Ca 54/2004 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost se zamítá.**
- II. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.**

O d ů v o d n ě n í :

Celní ředitelství Ústí nad Labem rozhodnutím ze dne 24. 3. 2004, čj. 2570/04-21, zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí (§ 59 odst. 2 správního řádu) Celního úřadu v Liberci (celní úřad) ze dne 20. 2. 2004, čj. E 317-04/04-1063-01/SD007-R, jímž posledně uvedený uložil žalobci sankci propadnutí zboží [§ 135 odst. 5 zákona č. 353/2003, o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o spotřebních daních“)], konkrétně 414 lahví lihovin specifikovaných v rozhodnutí, za jiný správní delikt (§ 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních), kterého se žalobce dopustil tím, že tyto lihoviny prodával v prostoru u hraničního přechodu S. – M., který vykazuje pojmově znaky tržiště podle ustanovení § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních.

Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci. V návrhu argumentoval tím, že lihoviny neprodával na tržišti, nýbrž v provozovně určené kolaudačním rozhodnutím k prodeji zboží, konkrétně balených potravin, balených nápojů, ovoce a zeleniny. Nejednalo se tedy o stánek ve smyslu § 132 písm. a) zákona o spotřebních daních. Alkohol tak nebyl nabízen na tržnici, nýbrž ve stavbě určené kolaudačním rozhodnutím k prodeji mj. i balených nápojů ve smyslu § 133 odst. 1 citovaného zákona.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 17. 2. 2005, čj. 59 Ca 54/2004 - 29, zamítl. V odůvodnění uvedl, že § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních taxativně vymezuje místa, kde je prodej lihovin a tabákových výrobků zakázán, a to tak, že je tento prodej lihovin zakázán na tržištích, tržnicích a mimo provozovny, určené k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím. Dovodil, že a contrario platí, že lihoviny lze prodávat mimo tržiště a tržnice a v provozovnách určených k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím. Zákon stanoví pouze zákaz, ze kterého lze dovodit, kde je lihoviny možné prodávat. To znamená, že prodej lihovin ve zkolaudované provozovně na tržišti není možný.

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvedl, že v žalobě namítal, že alkohol nenabízel na tržnici nebo na tržišti, ale ve stavbě určené kolaudačním rozhodnutím k prodeji balených nápojů. Stěžovatel má za to, že úvaha, k níž krajský soud dospěl výkladovou metodou a contrario ustanovení § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních, logice odporuje; naopak lze dovodit, že prodej lihovin a tabákových výrobků je povolen v „kamenném“ obchodě, který je zkolaudován pro jejich prodej. V opačném případě by byli omezeni ti, kteří mají oprávnění k prodeji tohoto zboží v prodejně (provozovně) na základě kolaudačního rozhodnutí příslušného stavebního úřadu. Zkolaudovaná prodejna vytváří svůj vlastní prostor, který je obestavěn bez volného přístupu a který je nutno z provozu tržiště nebo tržnice jednoznačně vyloučit. Tento názor je shodný s názorem JUDr. Otakara Motejla, veřejného ochránce práv, uvedeným ve Zprávě o šetření ze dne 25. 10. 2004, sp. zn. 1220/2004/VOP/PS, a obdobně se vyjádřilo i Ministerstvo průmyslu a obchodu dne 16. 2. 2004, pod čj. 59527/03/4400.

Stěžovatel rovněž namítá závěr krajského soudu, podle kterého až při jednání soudu přednesl žalobní bod směřující k posouzení otázky, zda prodejní prostor u hraničního přechodu S. – M. naplňuje znaky tržiště ve smyslu § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních. V žalobě je jasně uvedeno, že alkohol k prodeji nenabízel ani na tržnici ani na tržišti. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 2. 5. 2005 uvedl, že plně respektuje závěry soudu. Žalobce nenapadal hodnocení prostoru v lokalitě hraničního přechodu S., v němž se nachází jeho provozovna, jako tržnice či tržiště. Dále pak odkázal na první část svého vyjádření k žalobě.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud se obdobným případem zabýval již ve svém rozhodnutí ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. 8 Afs 83/2005 (doposud nepublikováno), a neshledal žádný důvod pro odchýlení se od právních závěrů v něm uvedených. Nelze tedy přisvědčit názoru stěžovatele, podle kterého „z logiky věci a z gramatického výkladu“ § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních plyne, že prodej tohoto zboží je povolen v tzv. kamenném obchodě, a to bez ohledu na to, kde se nachází. Stěžovatel dovozuje, že citovanou normu je třeba vykládat tak, že stanoví omezující podmínky kumulativním způsobem, tedy že pro zákaz prodeje předmětného zboží nepostačuje, že je prodáváno na tržišti nebo na tržnici, nýbrž že zároveň nesmí být prodáváno v nezakolaudovaných provozovnách. Tento výklad však podle Nejvyššího správního soudu odporuje znění a také smyslu citované normy. Jejím smyslem je totiž vymezení prostor, kde mj. nemůže být předmětné zboží prodáváno (tržiště, tržnice), a to v zásadě bez ohledu na způsob tohoto prodeje (pultový či stánkový prodej).

Ustanovení § 133 odst. 1 cit. zákona je nutno vykládat v jeho vazbě na § 132 písm. a) téhož zákona, podle něhož je stánkem prostor ohraničený pevnou nebo přenosnou konstrukcí, zvláště nespojené se zemí pevným základem, kde prodávající vystavuje, nabízí nebo prodává zboží. Dle § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních, je tržištěm volně přístupný prostor, kde dochází k nabídce a prodeji zboží nebo poskytování služeb, přičemž tento prostor umožňuje sestavit určitý počet prodejních míst a může být nebo je vybaven stánky, pulty, stolky nebo obdobnými zařízeními, která jsou určena pro prodej zboží nebo poskytování služeb. Podle § 132 písm. e) cit. zákona, je tržnicí vymezený uzavíratelný zastřešený nebo nezastřešený přístupný prostor, kde dochází k nabídce a prodeji zboží nebo poskytování služeb na místech pronajatých k tomuto účelu, přičemž tento prostor umožňuje sestavit určitý počet prodejních míst a může být nebo je vybaven stánky nebo jednoduchými objekty, popřípadě pulty, stolky nebo obdobnými zařízeními, která jsou určena pro prodej zboží nebo poskytování služeb.

V posuzované věci stěžovatel poukazuje na kolaudační rozhodnutí ze dne 7. 12. 2000, čj. 4565/2000/OVŽP-0341, vydané Městským úřadem ve Frýdlantu, stavebním úřadem (založeno ve správním spise), z něhož je patrné, že bylo vydáno právě pro užívání prodejního stánku na tržnici S..

Ze shora uvedené argumentace ovšem vyplývá, že právní závěry krajského soudu i obou správních orgánů plně korespondují s dikcí a smyslem popsané právní úpravy, neboť i zkolaudovaný prodejní stánek lze považovat za jednoduchý objekt, který může být součástí tržnice. V těchto závěrech Nejvyšší správní soud vychází i ze své ustálené judikatury (srov. rozsudek ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 Afs 118/2005 - 61, a rozsudek ze dne 23. 11. 2006, čj. 5 Afs 89/2005 - 54, oba dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud uzavírá, že se krajský soud v napadeném rozhodnutí nedopustil nezákonnosti v namítaném smyslu (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.).

Stěžovatel dále namítá závěr krajského soudu, že žalobce přednesl žalobní bod směřující k posouzení otázky, zda prodejní prostor u hraničního přechodu S. – M. naplňuje znaky tržiště ve smyslu § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních, teprve při jednání krajského soudu. Nejvyšší správní soud neshledal tuto námitku důvodnou. Z textu žaloby je zřejmé, žalobce pouze namítal, že zboží nenabízel na tržišti, ale ve stavbě určené kolaudačním rozhodnutím k prodeji balených nápojů. Z této formulace nelze bez dalšího dovodit žalobní námitku, že provozovna stěžovatele nebyla součástí tržiště, a to tím spíše v návaznosti na shora uvedené odůvodnění, tj. vyslovenou prioritu povahy prostoru před povahou prodejny. Krajský soud proto aplikoval procesní ustanovení o rozšíření žalobních bodů zcela správně.

Stěžovatel rovněž bez dalšího upřesnění uvedl, že rozsudek krajského soudu trpí vadami řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s. Takové tvrzení stěžovatele nelze v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za řádně uplatněný stížní důvod (srov. např. rozhodnutí ze dne 24. 11. 2004, čj. 1 Afs 47/2004 - 74, www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud shledal všechny stížní námitky nedůvodnými, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. února 2007

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu